

F o s v o l d e n .

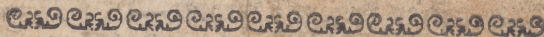

En splinterny Bise

om

en forøvet Volds gjerning paa en
Sæterbolig i Vandgrøftdalen i
Tolgens Præstegjæld i Østerdalen,
da Samme blev ødelagt ved
'Mordbrand' &c.

Johansen

Trykt i Trondhjem.

V box 3:85

I fredelige Vandgrøftdal,
Hvor Dvaaget herlig trives,
Hvor paa den grønne Sommer-Bal
Hver Skabning maa oplyses —
Der slog en Mand sin Sæterbo,
I fromme Tanke: Her er Ro.
Fosvolden var den Sæters Navn,
Hvor Vandgrøftelv sig slynger.

2.

En Kalk Guse monne staae
Paa Bøgens vakre Stætte.
Misundelsen paa denne saae,
Dg — ah! — besluttet Dette:
"De tabes skal for Eiermand —
"Jeg stikker Gufene i Brand —
"Et Satans Bærk, sandt nok, det er,
"Men mig man ei skal fange."

3.

Paa Baarens Dag, i Flommens Tid,
Da Dalen just var øde,
Det lede Trold sig lister did,
Dg gaaer sit Bærk imøde
Med Ondskab udi Sind og Hu.
O! hvilken Gjerning! hvilken Gru!
For den Mordbrænders Udaadshaand
Blev Alting lagt i Uffe.

4.

Fosvoldens Guse sank i Gruus —
Dem Mordbrand monne ramme;
Ei var der mere Bo i Gufus —
Alt gik i Dg og Flamme.
Dg i Dit Hjerter staaer en Brand,
Du lumste, lede Gjerningsmand!
Som Ingen, Ingen slukke kan,
Den skal Dig selv fortære.

5.

Det Ridbærk ei tilende var —
Nei meer der var at gjøre.
Hvad jeg i Sang fortælle har
Maa hele Verden høre.
Thi Sagen Sandheds Stempel bær,
Fosvolden selv mit Bidne er,
Thi her, min Landsmand! videre
Hvad der blev foretaget.

